

Τιμῶντι Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶντι Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 30 Ἰανουαρίου 1894

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 8

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α΄ ΤΑΔ, διήγημα Felice Venosta (τέλος). — ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ, δι' Α. Τίτου. — ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, δι' Α. Τίτου. — Ὁ Φαραὼ τὰ παιδικὰ χρόνια, δι' Α. Τίτου. — Ἡ ἀποδόσει τὴν ἑλπίδα, δι' Α. Τίτου. — Κλήσεις καὶ ἀποδόσεις, δι' Α. Τίτου. — ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΑΪΔΑ

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Τίτος]

Οἱ προὔχοντες τῶν Αἰγυπτίων διατρέχοντες τὰ ἱμάτιά τω... καὶ μετὰ τὴν κόμη... λυμένην, ἐκλαύσαν... Ἄπιδος καὶ τὸν ἐνεταφίασαν...

Τὸ πένθος διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας καὶ τότε μόνον ἔπαυσεν, ὅτε ὁ Ράμψις διεκρίνωσεν ὅτι εὐρέθῃ διάδοχος τοῦ ἀποθανόντος Θεοῦ. Εἰς πάντων τὰς καρδίας ἐιερώλευσε τότε ἡ χαρὰ. τὸν κλαυθμὸν διεδέχθη ἡ φαίδροτης. Αἱ πανηγύρεις, αἵτινες ἐτελοῦντο, καθ' ἣν περίπτωσιν ἐμελλε νὰ λάβῃ τὴν κατοχὴν τῆς ἀρχῆς, ἦσαν λίαν περιέργοι. Ὁ ἐκλεγεθεὶς ἐφέρετο ἐν πομπῇ ὑπὸ τῶν ἱερέων εἰς Νειλούπολιν, ἔνθα ἐπὶ τεσσαράκοντα ὄλας ἡμέρας ἐτρέφετο καὶ ἐκαθαρίζετο. Αἱ ἄγαμαι γυναῖκες, διαρκούντος τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἔχαιρον τὸ προνόμιον νὰ τὸν ἐπισκέπτωνται, ἰστάμεναι ὄρθοι πρὸ αὐτοῦ καὶ ὑψώνουσαι τὰ ἐνδύματά των, ὅπως δεῖξωσιν ὅτι οὐδὲν κρυπτόν ὄφειλον δι' αὐτὸν νὰ ἔχωσι.

Παρελθουσῶν τῶν προλεχθεισῶν ἡμερῶν, ὁ θεὸς Ἄπις ἐφέρετο ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς λέμβου εἰς Μέμφιδα, ἔνθα εὐρίσκειτο ἤδη ἐτοίμη ἐπίχυσος δι' αὐτὸν κατοικία. Παρηκολυθεῖτο ὑπὸ τῶν ἱερέων, φερόντων ἀνά χειράς κλάδους θαλασσίου ἀψινθίας, ὑπὸ μιᾶς εἰκόνας, ἀπεικονίζούσης τὸν ἴδιον θεόν, ὑπὸ πληθῆος τροφῶν καὶ δαμαλέων, προορισμένων διὰ τὰς ἀπολύτους αὐτοῦ ἀνάγκας.

Ἐπεστρώνοντο εἰς τὴν διαβάσειντου πλατεῖς καὶ ὄραιοι τάπητες τῆς Τύρου, ὁ δὲ λαὸς ἐγονυπέτει ἀπέναντι αὐτοῦ. Ἀρωμα-

τικά δοχεῖα διέχεον περίξ τὰς εὐωδίας των καὶ ὁ ἀὴρ ἀντήχει τιμητικῶν ὕμνων. Αἱ οἰκοδόσποιναί τῃ ἀφέρουν τὴν κόμην τῶν τέλειων των, καταθέτουσαι εἰς τὰς χειράς των...

Ἡ ἱστορία ἀνέλαβεν ὀλίγον, χωρὶς εὐρισκόμενος ἐπὶ ἡ λύπη ἐκείνου... Ἄπιδος λαμπροτάτην τροφήν, ἀλλ' ὁ θεὸς ἠρνήθη νὰ δεχθῇ, δι' ὃ προέγνω τὴν ὀλεθρίαν τοῦ θανάτου τοῦ ὄραν, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἠκολούθησεν.

Ἀπεναντίας ἔλειξε τὸν μανδύαν τοῦ Εὐδοξίου καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Αὐγουστος, Τίτος, ὁ Βεσσιαικός, ὁ Ἀδριακός, ὁ Σετιμο-Σεβέρος καὶ ἄλλοι αὐτοκράτορες Ῥωμαῖοι διαφοροτρόπως προσεπάθον νὰ τιμήσωσι τὴν θεότητα.

Ὁ Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ὅταν τὸ εἰωδλον τοῦτο ὑμνήθη διὰ τὸν ἀτυχῆ πόλεμον τοῦ Καμβύσου κατὰ τῶν Αἰθιοπῶν καὶ Ἀμμωνίων ἐπεσκέφθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου Καμβύσου καὶ εὐρῶν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Θεοῦ παχύτατον μύσχον τὸν ἐπλήγησε δι' ἐγχειριδίου εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ βωμόν, ἔνθα ἀπέθανεν, οἱ δὲ ἱερεῖς του κρυφίως τὸν ἔθαψαν. Ὁ Βολταῖρος προσθέτει ὅτι, ἀποθανόντος τοῦ Ἄπιδος, ὁ Καμβύσης τὸν ἐψῆσεν ὀλόκληρον εἰς ὄβελόν· ἀλλὰ τοσαύτη ἦτο ἡ πρὸς τὸν ταῦρον τοῦτον εὐλάβεια, ὥστε οὐδὲν ζῶον ἐτόλμησε νὰ γεύθῃ τὰ ὄσῳα του, ἐκτὸς τοῦ Αἰγυπτίου κυνός, ὅστις μὴ ὦν τοσοῦτω ὑπερευλαβής, ἔφαγε κατὰ κόρον ἐκ τῆς βρώσεως. Καὶ ἐπειδὴ οἱ θεοὶ τῶν Αἰγυπτίων, οὕτω καλῶς

τρεφόμενοι, ἀντεκαθίσταντο εὐχυμότατοι τροφῇ διὰ τὸν ἄνθρωπον, κατεσκευάζον ἐξ αὐτῶν τροφήν δι' ἀνάγκην, ὁ χλευάζων διὰ τοιχύτην ἱεροσυλίαν ἔτρωγεν αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ὁ Ἰουβενάλης διηγείται ὅτι Αἰγυπτίους

Ὁ νέος Αἰγύπτιος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τρομερᾶς καταδίκης τοῦ ὠδηγήθη εἰς τὴν εἰρκτὴν. Πᾶσα συγκοινωνία διεκόπη καὶ αὐταὶ εἰσέτι αἱ ὀλίγαι τροφαί, αἵτινες τῷ παρεχωροῦντο, παρεδίδοντο αὐτῷ ὑπὸ ἀφῶνων δούλων, παρακκίρως δὲ εἶχε φονευθῆ ἠθικῶς ὑπὸ τοῦ ἱεροδικαστηρίου.

Ὅτε δὲν εὐρίσκειτο πλέον ἐνώπιον τῶν δημίων τοῦ Ὁραδαμῆς, κατετρίχετο ὑπὸ βαθυτάτης μονώσεως, παρὰ ποτε δὲ τότε δοκιμάζων τὰς βασάνους τῆς εἰρκτῆς του, ἐκλαίεν, ἀλλὰ τὰ δάκρυά του δὲν ἦσαν δάκρυα ἀνανδρίας, ἀλλὰ παραμυθία ψυχῆς ἄγωνιώσεως.

Ἐκλαίει διὰ τὴν Ἀἰδᾶ, διὰ τὸν πατέρα της, διὰ τὴν ἐγκυατάλειψιν τῆς φίλης πατρίδος καὶ τῆς γενεθλίου γῆς. Ἐστένεζε καὶ διὰ τὴν Ἀμερίδα ἡ θλίψις, ἣν εἶδεν ἐξωγρηγορημένην ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς φαρωνίδος τῷ ἐδήλου πόσον σφοδρὸς ἦτο ὁ ἔλεγχος τῆς γυναικὸς ἐκείνης· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ Ἀἰδᾶ ὑπῆρχε πάντοτε εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ῥαδαμῆς.

Νὰ ἀποθάνῃ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τι περὶ αὐτῆς!... Εὐρίσκειτο πλησίον του, ἐὰν τῷ ἐπετρέπετο νὰ ἐκπνεύσωσιν ἑμοῦ ἐνηγκαλισμένοι εἰς ἓν καὶ μόνον ἐρωτικὸν σύμπλεγμα!